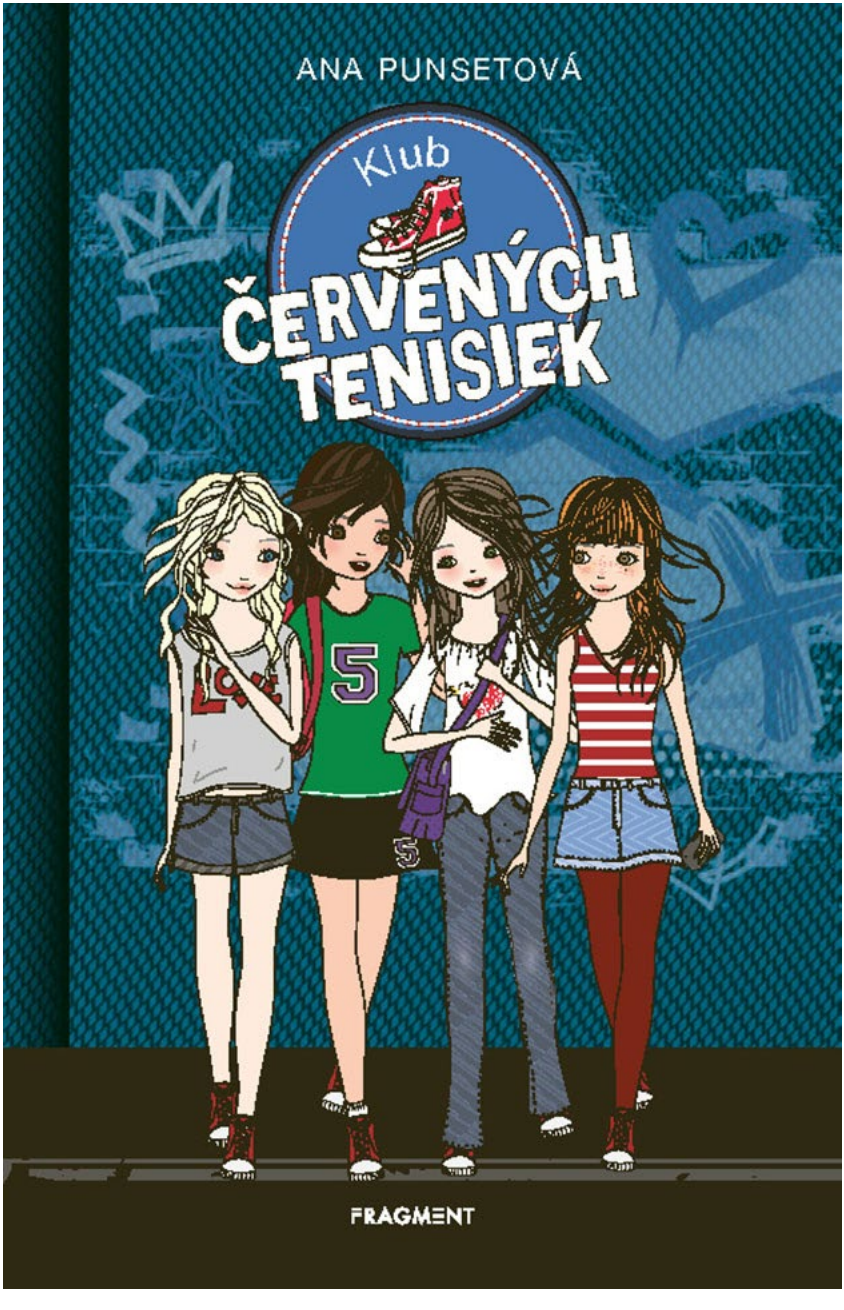
ANA PUNSETOVÁ
Klub
ČERVENÝCH TENISIEK
FRAGMENT

Klub červených tenisiek 1

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Ana Punsetová
Klub červených tenisiek 1 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Klub
ČERVENÝCH
TENISIEK

Ana Punset: El Club de las Zapatillas Rojas
© 2013, Ana Sandra Punset Martínez
© 2013, Penguin Random House Grupo Editorial, S. A. U.
No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).
Translation © Laura Prišťáková, 2026
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026
E-book konverzia © Grafické a DTP studio Albatros Media

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať ani rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.
Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5425-5
ISBN e-knihy 978-80-566-5582-5 (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-566-5607-5 (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-5608-2 (mobi)

ANA PUNSETOVÁ

Klub ČERVENÝCH TENISIEK

Ilustrovala **Paula Gonzálesová**

FRAGMENT

1
Vytúžený darček

Lucii zostávalo otvoriť už iba jeden vianočný darček, no keď ho rozbalila, nemohla uveriť vlastným očiam: v striebornom papieri sa ukrývali fialové lodičky! Domnievala sa, že sú od Loreny, otcovej manželky, keďže otcovi by také čosi nenapadlo, a preto jej pohľadom poďakovala. Konečne sa mohla pozerať na ostatných z viac než prijateľnej výšky a pri chôdzi vlniť bokmi ako celebrity v telke, akoby išlo o tú najprirodzenejšiu vec na svete. Mala dvanásť, no s lodičkami bude vyzerať trochu staršie. Tentoraz sa Lorena naozaj prekonala. Za Luciinho otca bola vydatá už dlho a takmer nikdy ju nedokázala prekvapiť… Možno ich prevetrá, keď sa najbližšie s kamarátkami vyberú do nákupného centra alebo do kina na najnovší film s fešákom Máriom

Casasom v hlavnej úlohe. No aj tak… nedostala vytúžený darček! Svoje najväčšie želanie si v liste podčiarkla všetkými farebnými fixkami, ktoré skladovala v zásuvke písacieho stola. Hoci už nebola malé dievčatko, stále písala list Trom kráľom, čo bola jedna z výhod mať rozvedených rodičov: tí si medzi sebou rozdelili darčeky a nedochádzalo k hádkam (alebo sa ich počet aspoň znížil).

Ale späť k téme… Nerozumela, prečo tá najdôležitejšia vec z celého listu neležala pod stromčekom. Keď ju nedostala od mamy po štedrovečernej hostine, predpokladala, že darček pripadol otcovi a bude ju čakať na Troch kráľov… No zdalo sa, že NIE, otec o ničom nevedel… Zvraštila malý, plochý nos a rozhliadla sa po miestnosti. Hovorí sa, že nádej zomiera vždy posledná.

A čo ak…? Lucia pozrela na Aitanu, plod lásky Loreny a jej otca. Mala iba šesť rokov a bola ako víchor. Krásna ako obrázok, so zlatými kučierkami a ružovými líčkami, ale vynikala v ničení vecí svojej staršej sestry. Dievčatko sedelo pri vianočnom stromčeku a trhalo baliaci papier ako skartovačka. A pod pokrčenými zdrapmi ležal darček, ktorý Lucii unikol: bol zabalený v červenom papieri, nie

v typickom detskom, v akom sa nachádzali ostatné Aitanine darčeky. VEDELA TO! Tá škatuľa určite patrila jej… Lucia vyskočila na nohy, no vtom si všimla, ako sa Aitana naťahuje za darčekom a chystá sa ho zničiť ako všetky ostatné. Spravila tri kroky (dosť krátke, pretože nemala nohy ako modelka) k darčeku, odstrčila sestru a kľakla si, aby ho ochránila. Aitana začala rumázgať, ako vždy, keď jej nedovolili robiť, čo chcela: zaobchádzali s ňou v rukavičkách ako s kráľovnou rodiny.

„Lucia!" zvolala Lorena hlasom typu „v tomto dome platia moje pravidlá."

Zatiaľ čo Luciin otec ticho sedel v jednom z kresiel pri stromčeku, Lorena rozrušene pobehovala a fotila. A rozdávala rozkazy:

„Ospravedlň sa svojej sestre!"

Mojej sestre? Toto rozmaznané decko nie je moja sestra, pomyslela si Lucia. Vo svetle vianočného stromčeka vyzerala Lorena ešte podráždenejšie než zvyčajne, takže bolo rozumnejšie nechať si niektoré myšlienky pre seba. Ignorovala karhanie a sústredila sa na darček, svoju poslednú nádej. A naozaj, na kartičke stálo veľkými písmenami jej meno: Lucia.

Áno, patril jej! A hoci ostatné darčeky boli veľmi užitočné, v tej chvíli ho žiadny z nich neprekonal: ani kozmetická taštička Pucca, ani baletný trikot, ani iPod, ani denník. Modlila sa, aby obsahol to, po čom túžila.

Lucia sa opatrne pustila do rozbaľovania škatule, akoby išlo o skutočný poklad: pomaly odlepila jeden koniec baliaceho papiera, potom druhý. Odolala nutkaniu roztrhnúť ho a vychutnávala si každú sekundu. Odlepila poslednú lepiacu pásku, odhrnula papier a našla jednoduchú kartónovú škatuľu. Otvorila ju oboma rukami, akoby to bola krehká sklenená truhlica s pokladom, a keď zbadala, čo je v nej, radostne zvýskla, až sa všetci zľakli.

Áaaa

chcela utíšiť. Všetci si pravdepodobne mysleli, že Lucia sa úplne zbláznila… takto vyvádzať? No otec sa jej z kresla spýtal, či sa jej darček páči, a jeho tvár žiarila úprimnou radosťou, keď ju videl takú nadšenú. Lucia sa usmiala od ucha k uchu a dramaticky prikývla… Samozrejme, že sa jej páčil!

Bola taká šťastná, že dokonca objala Aitanu. Dievčatko predsa neurobilo nič zlé, ani sa nedotklo Luciinej škatule, a to je čo povedať. Pozbierala si darčeky, odložila ich do kúta a zahodila baliaci papier. Potom sa chvíľu správala ako staršia sestra, aby sa nikto nesťažoval: hrala sa s Aitanou a pýtala sa jej na mená bábik. Keď sa jej zdalo, že už stačilo, odišla so všetkými darčekmi do svojej izby. Bola zvedavá, či sa v tento trojkráľový večer pochváli novinkami ako prvá…

LUCIA
LUCIA

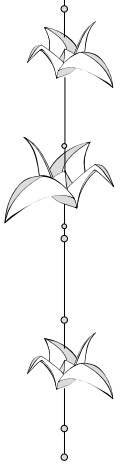

2
V plnom prúde!

Lucia v izbe zažala svetlo, kopla do penového sedacieho vaku a sadla si k počítaču, ktorý si nechávala zapnutý takmer celý deň, keď bola doma. Takto bola neustále v kontakte s babami.

„Plán červené tenisky je v plnom prúde," napísala v statuse na Facebooku pod celkom peknú fotku, na ktorej mala čerstvý účes od kaderníčky: rovnú, dokonale zastrihnutú ofinu tesne nad obočím a ryšavé vlasy bez rozštiepených končekov.

Sedela na stoličke s flexibilným operadlom a čakala na odpoveď od Fridy a Bey. Marta ako jediná červené tenisky už vlastnila a nemusela si ich vypýtať na Vianoce.

Lucia bola nadšená z ich plánu, mala pocit, akoby sa chystala na výlet a musela si spísať zoznam vecí,

ktoré si potrebuje zbaliť do kufra. Uvedomila si, že nevie len tak nečinne sedieť na stoličke a čakať, kým jej kamošky odpíšu. To sa na ňu nepodobalo. Rozhliadla sa a hľadala niečo, čím by sa zamestnala. Otec a Lorena jej izbu nádherne zariadili: steny vymaľovali jej obľúbenou fialovou, a oco jej nad posteľ zavesil obrovskú korkovú nástenku, aby si na ňu mohla čokoľvek pripnúť. Využívala ju naplno, zdobili ju fotky s kamoškami a výstrižky z časopisov, napríklad duny v Egypte, ktoré by jedného dňa rada navštívila. Nemala práve najväčšiu posteľ, ale zbožňovala prehoz, ktorý ladil so stenami a lustrom.

Vzala denník, ktorý pred chvíľou dostala, nové tenisky položila na písací stôl a na prvej strane začala kresliť uhlíkom.

Nápad s červenými teniskami vznikol už pár dní predtým, keď sa dozvedeli hroznú novinku, že sa Marta sťahuje… hneď po Troch kráľoch! Táto správa ich zaskočila. Dokonca aj Frida, najukecanejšia baba z partie, zostala bez slov. Poznali sa od prvej triedy (a už sú siedmačky!) a teraz ich Marta opúšťa. Problém spočíval v tom, že jej mama, Nemka, dostala skvelú pracovnú ponuku v Berlíne a rozhodla sa vziať so sebou celú rodinu. Odišla už minulý mesiac

a pustila sa do vybavovačiek, ale na sviatky sa vrátila, aby ich strávili spolu v Barcelone.

Lucia veľmi ťažko prijala fakt, že kamarátkin výlet nebude iba dočasný. Možno už nikdy nebudú bývať v rovnakom meste… Preto naplno využívali každú minútu, ktorá im zostávala pred osudným dňom: pozerali filmy, ktoré Marta zmešká, jedli čokoládové croissanty, ktoré už nikdy neochutná, skúšali si outfity v obchodoch, do ktorých už nikdy nevkročí, vdychovali morský vzduch a chodili po piesku, ktorý v Berlíne nenájde… A k tomu všetkému si vymysleli, že založia klub nerozlučných kamošiek. Cieľ: aby ich priateľstvo pretrvalo aj napriek obrovskej vzdialenosti. Takto budú držať spolu ako doteraz, každý deň sa budú rozprávať, o všetko sa podelia a zostanú najlepšími kamoškami.

K rozhodnutiu im dopomohol aj incident medzi Martou a Juliou (ich triednou a učiteľkou španielčiny). Marta bývala neďaleko školy a vždy chodievala pešo. Jedno ráno musela ísť do školy v teniskách, pretože už niekoľko dní lialo a jej školské topánky nevyschli. Tenisky boli v jej obľúbenej červenej farbe. Keď ju však Straka (ako Juliu prezývali pre jej čierne oblečenie a otravný hlas)

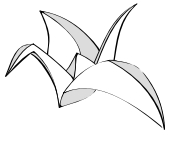

videla prichádzať, zastavila ju pri vchode a nedovolila jej vstúpiť.

„Kde máš modré topánky, ktoré patria k uniforme?“ spýtala sa.

„No… doma,“ odvetila a zdvihla biely dáždnik s čiernymi bodkami. „Sú premočené od dažďa, pani učiteľka.“

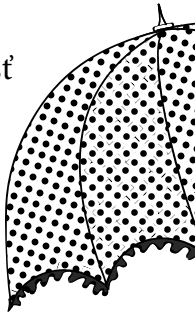

„To nie je môj problém. Takto nemôžeš vojsť do triedy,“ odsekla Straka, stála vzpriamene ako palica.

„Ale pančelka, veď hrozne prechladnem!“ sťažovala sa Marta. Dažďové kvapky naďalej stekali po blonďavých, až takmer bielych vlasoch úbohého dievčaťa.

„To je mi fuk, Marta. Takto dnu nemôžeš. Dobre vieš, že k uniforme potrebuješ aspoň dva páry topánok. Odkáž to rodičom,“ nástojila triedna a zdvihla prst. Vždy mala nalakované nechty sýtočervenou farbou, ktorá pripomínala krv, a všetkým z nej naskakovala husia koža.

„Ale v tom je ten problém, pani učiteľka. Moja mama odišla do Nemecka a zostala som tu iba s otcom.“

„To nijako nesúvisí s topánkami…“

„Súvisí, mama mi odniesla takmer všetky veci do nového domu, aj druhé topánky!“

Triedna sa na ňu vážne zahľadela a znova prehovorila. Zjavne sa jej nepáčilo, keď jej niekto protirečil, a v tvári očervenela ako paradajka.

„Nezvyšuj na mňa hlas, slečinka.“ Opäť jej pohrozila prstom. „Choď domov a prezuj sa, hoci aj do mokrých topánok. A potom sa zastav u mňa v kabinete, dostaneš úlohu navyše a možno sa konečne naučíš, že niekedy je lepšie mlčať.“

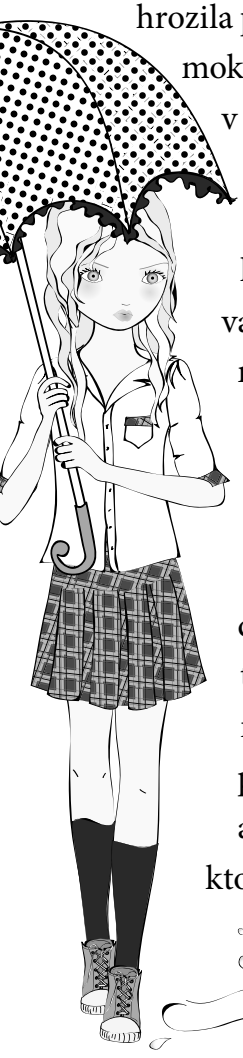

V tej chvíli prišla do školy Lucia a videla len, ako Marta pevne stisla pery a vyšla znova do dažďa. Marta im neskôr povedala, že si musela obuť topánky s premočenými vložkami a cestu späť sprevádzalo nepríjemné čľapkanie. Straka ju prinútila stokrát napísať na papier: **„NEBUDEM ODVRÁVAŤ SVOJEJ UČITEĽKE.“**, akoby sme sa vrátili do čias, keď do školy chodili naše mamy. Totálny prežitok! V tú istú noc Martu skolila príšerná horúčka. Taká silná, že posledné dni pred prázdninami strávila v posteli s chrípkou a takmer zmeškala divadelné predstavenie, ktoré jej ročník nacvičil na vianočnú slávnosť.

Bolo to posledné predstavenie, v ktorom hrali všetky spolu, *Vianočná koleda* od Charlesa Dickensa, a Marte pripadla hlavná úloha, stvárňovala ducha minulých Vianoc.

Takže v prvé popoludnie vianočných prázdnin sa zrodil nápad. Všetky štyri sa rozprávali o Martinom odchode a Lucii pri pohľade na jej červené tenisky skrslo v hlave, že by sa hodili ako symbol ich nového klubu.

„Čo keby sme si ich vypýtali na Vianoce aj my?" navrhla.

Frida túto myšlienku ešte rozvinula:

„To je ono! A po vyučovaní sa do nich prezujeme rovno pred Strakinými očami."

Nápad zožal úspech. Postarajú sa o to, aby upútali Strakinu pozornosť!

„Uvidíme, či sa jej konečne zmení ten kyslý výraz," poznamenala Lucia.

Zvuky z reproduktorov počítača ju prinútili odtrhnúť zrak od kresby: Frida a Bea uverejnili na Facebooku príspevok, že už majú červené tenisky. Marta na záver dodala:

„ZAČÍNA SA ZÁBAVA!"

A za tým nasledovali smajlíky od ostatných.

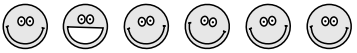

Lucia netrpezlivo očakávala ďalší deň: po obede sa všetky kamošky zídu na rozlúčkovej párty u Marty doma. No najmä chceli využiť príležitosť a ukázať Marte, že vzdialenosť ich priateľstvo nezlomí. Pripravili jej album v červenej väzbe s fotografiami a výstrižkami z najlepších spoločných zážitkov, aby si ich mohla vziať do svojho nového domova a spomínať na ne, kedykoľvek bude chcieť.

Vtom Lucia dostala nápad… mohla by do albumu vložiť svoju kresbu a zahrnúť tak aj červené tenisky, ktoré sa stali ich poznávacím znamením.

No ak to chce stihnúť, musí si pohnúť. Vzala červenú ceruzku a pustila sa do vyfarbovania: najprv rýchlymi ťahmi vytvorila štruktúru a potom ju prstami jemne rozmazala, aby pridala lesk. Kreslenie ju prenieslo do inej galaxie, kde existovala iba ona a jej myšlienky, pri tejto činnosti si vždy najlepšie oddýchla. Nikdy nenavštevovala žiadnu umeleckú školu a neučila sa techniku (ako napríklad pri balete), odmalička sa sama venovala zobrazovaniu čohokoľvek, čo jej padlo do oka alebo napadlo. Kreslenie bolo pre ňu úplne prirodzené a napĺňalo ju.

Dokončila obrázok, ľahla si do postele a premýšľala o tom, ako veľmi sa teší na svoje kamošky a chce im ukázať tenisky. Od toľkého nadšenia určite tak skoro nezaspí. No keď o chvíľu neskôr vošiel do izby jej otec, aby jej zaželal sladké sny a pobozkal ju na čelo, ako to zvyčajne robieval, už ho nevnímala.

3
Naše desatoro

Lucia dorazila k Marte ako posledná a dom bez nábytku a dekorácií sa jej zrazu zdal nečakane obrovský. V jedálni sa nachádzalo iba drobné občerstvenie na kempingovom stole a štyri girlandy, aby nepôsobila tak prázdno.

Rodičia, susedia a priatelia, spolu asi pätnásť dospelých, medzi sebou veselo klebetili a zobkali jednohubky. Marta však pozvala len ich: nebola to oslava, ale rozlúčka.

Lucia zbadala kamošky a hneď si všimla, že majú na nohách červené tenisky, presne ako sa dohodli. Prikývla, akoby na znak súhlasu, ostatné ju napodobnili a presunuli sa do Martinej izby, aby ich nikto nerušil (samozrejme, ešte predtým si uchmatli dobroty na olovrant). Keď ju Lucia videla úplne

vypratanú, bez plagátov Taylora Lautnera a Justina Biebera na stene, bez románov, ktoré zvyčajne ležali na policiach, premohla ju akási prázdnota. Vtom si spomenula, že hlavný dôvod ich dnešného stretnutia bol smutný: jedna z ich nerozlučných kamarátok odchádzala a dlho ju neuvidia.

Frida k nej pristúpila a zašepkala jej do ucha:

„Priniesla si to?“

Lucia s plnými ústami chrumiek prikývla a ukázala na trojfarebnú pruhovanú kabelku na pleci.

Posadali si na vankúše na zemi, a keď si Bea vyzula topánky, Lucia si všimla jej sivé ponožky.

„Sú nové?“ spýtala sa. Veľmi dobre vedela, že Bea si vyberá ponožky podľa nálady. To bola jedna z jej mnohých zvláštností…

„Áno, na najbližšie dni mám pripravenú celú sivú kolekciu,“ odvetila Bea s krivým úsmevom.

„Takto si nikto nevšimne, ak budeš stále nosiť tie isté!“ podpichla ju Frida.

Ostatné dievčatá sa zasmiali a jedna z nich utrúsila, že ju prezradí syrový zápach.

„Mama mi dala obtiahnutý sveter, ktorý mi trochu zvýrazňuje postavu!“ zavtipkovala Frida a priložila si ruky na takmer plochú hruď.

Všetky vybuchli do smiechu a Marta sa skoro prevrátila dozadu. Frida bola najútlejšia z partie a najmenej sa parádila: takmer vždy si stiahla vlasy do vrkoča a rada nosila športové oblečenie.

„A mne Lorena prvé lodičky," oznámila Lucia, vedela, že jej kamošky budú z tejto novinky paf.

„Čože? Ty budeš ale frajerka!" zvolala Marta a ostatné sa k nej pridali.

„Ukážeš ich mame?" vyzvedala Bea a opäť znela trochu vážne.

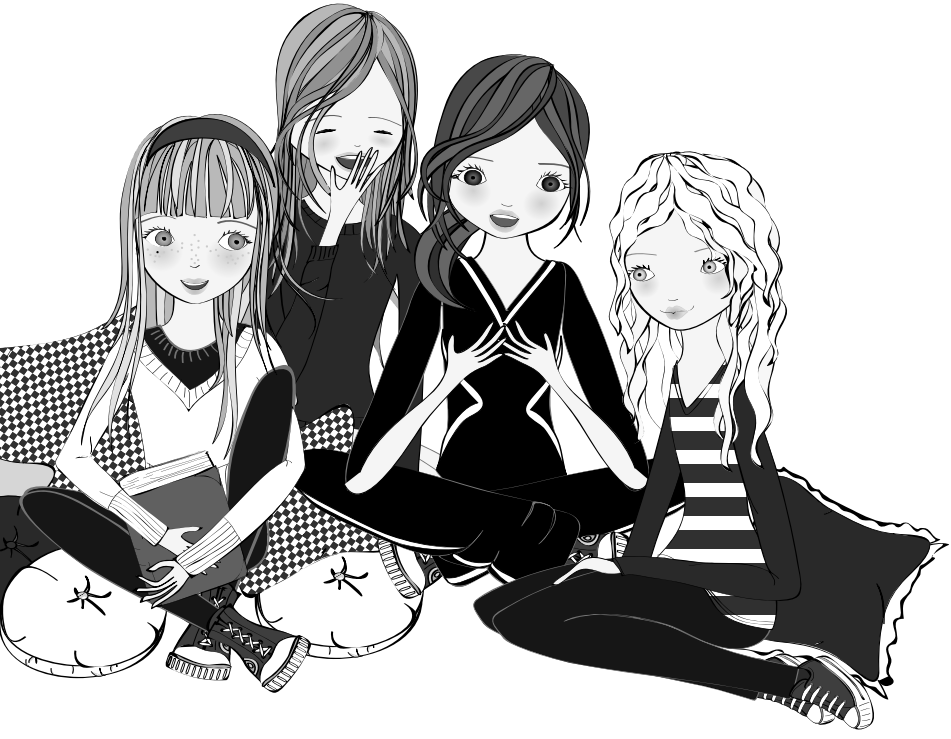

„Neviem," Lucia stisla pery. „Dnes večer spím u nej, no možno si ich odložím u otca. Pre istotu."

„Na tvojom mieste by som ich schovala a ukázala, až keď bude mať NAAAOZAJ dobrú náladu," uzavrela Marta a natiahla slovo „naozaj". „Ak zistí, že ti ich dala Lorena, určite na nich nájde chybu…"

Marta nebola ďaleko od pravdy, pretože Luciina mama nezniesla, keď sa Lorena miešala do jej života alebo robila veci, ktoré neschvaľovala. Výsledok: jej rodičia sa ustavične hádali po telefóne, keďže sa takmer vôbec nevídali. Niekedy však vrieskali tak nahlas, že nepotrebovali žiadne slúchadlá, telefón, ani nič iné.

Lucia potriasla dlhou ryšavou hrivou a povzdychla si dostatočne sťažka na to, aby ostatné pochopili, že nechce rozoberať rodinnú drámu. Jedine ona mala dva domovy, každý na opačnom konci Barcelony, a občas ju to dosť miatlo. Nenávidela, keď sa pomýlila pri balení tašky na víkend a vzala si do otcovho bytu outfit, ktorý vôbec nezodpovedal jej plánom na sobotu. V takýchto prípadoch (možno až príliš častých), po tom čo otcovi trpezlivo vysvetlila, že si nemá čo obliecť, ho prinútila, aby ju hneď ráno odviezol k mame po tričko alebo sukňu,

ktoré zúfalo potrebovala. Mať dva domovy však prinášalo aj isté výhody. Napríklad mohla vlastniť oveľa viac oblečenia a nemusela každú sezónu upratovať šatník. Keď sa mama začala sťažovať, že sa jej do skrine nezmestia všetky kabáty, niekoľko z nich vzala a odniesla k otcovi, kde vždy našla voľné miesto. No zahŕňalo to aj riziká… Mama sa neraz rozčúlila, keď ju prichytila s niečím, čo ÚDAJNE už dávno hodila do kontajnera na oblečenie. Lucia sa tešila, že má mať priestor, kde si môže skryť všetko, čo jej mama zatrhla. A hoci by to pred ňou nikdy nepriznala, jej obľúbenou izbou bola nepochybne tá u otca. Mohla si na stenu zavesiť, čo len chcela — preto dostala tú obrovskú korkovú tabuľu. Jej mama sa zmohla iba na obraz tanečnice na inak nedotknutej bielej stene.

Lucia väčšinu času bývala so svojou mamou a jej druhým manželom Josém Maríom. Vždy jej hovorili, že sa do seba zamilovali vďaka nej: on pracoval ako hlavný čašník v reštaurácii, kde oslavovali Luciino prvé sväté prijímanie, celý čas z jej mamy nepustil zrak a bol z nej úplne paf, vôbec sa nedokázal sústrediť. Dokonca si to všimla aj stará mama Agustina!

Ani zďaleka neplatilo, že by Lucia svojho otca nevídala, práve naopak, občas ju vyzdvihol zo školy a často uňho trávila celý víkend. Nakoniec to vyzeralo, že má oveľa väčšiu rodinu ako jej kamarátky.

„Dievčatá! Keď už hovoríme o darčekoch…" ozvala sa Frida a šťuchla Luciu, aby ju prebrala zo snívania. Vytiahla album s fotkami a výstrižkami, ktorý pripravili pre Martu.

„Toto je pre teba. Aby si na nás v Berlíne nezabudla."

Marta sa naň vrhla a rýchlo ho otvorila. Na prvej strane sa skveli červené tenisky, ktoré Lucia nakreslila. Všetky jednohlasne zvolali: „Ú-žas-né!", akoby si to predtým nacvičili. Trávili spolu toľko času, až sa niekedy zdalo, že sú telepaticky prepojené.

„Kiežby som mala tvoj talent… Vždy dostaneš z výtvarnej samé jednotky…" poznamenala Bea.

„Tá pravá sa ozvala, veď ty si pani huslistka," odvetila Lucia.

„To je iné…"

Bea sa okamžite začervenala. Lucia obdivovala jej pevnú vôľu, na husliach hrala od piatich rokov. V podstate sa naučila čítať noty skôr ako slová a na konzervatóriu bola najlepšia v triede.

„No jasné, tieto skromné umelkyne!“ doberala si ich veselo Frida.

Obe sa ohradili a Marta sa sťažovala, že si nemôže v pokoji prezrieť album. Chcela, aby si ho prelistovali spoločne, a nakoniec všetky stíchli. Keď otočili prvú stranu, uvideli fotku štyroch kamarátok, ktoré pózujú pred múrom s grafitmi.

„Táto fotka je skvelá! Všetky sme tu pekné a ja výnimočne nevyzerám, že som duchom neprítomná…“ vyhŕkla Bea.

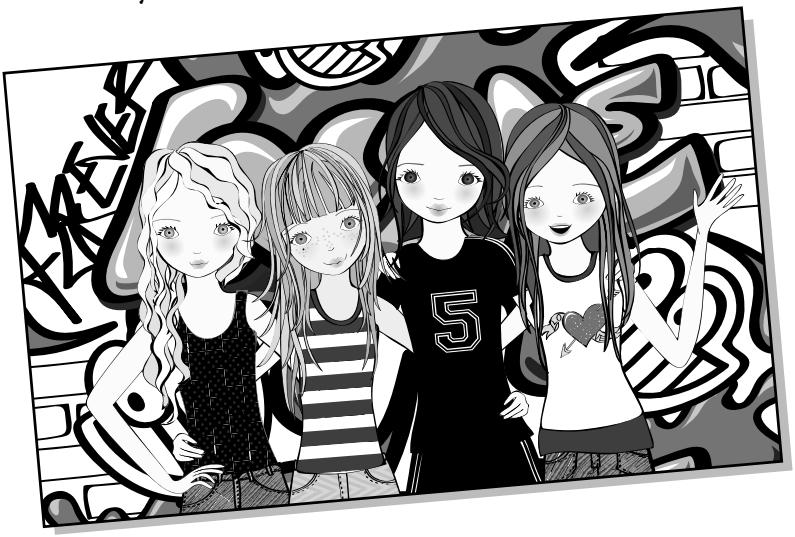

Vznikla minulé leto, v prvý deň prázdnin, keď prinútili cudzieho človeka, aby ich asi dvadsaťkrát odfotil. Marta pózovala zo svojho lepšieho profilu,

ako to nazývala, blond hrivu si prehodila na jednu stranu a zvodne hľadela do objektívu, aby vynikli jej modré oči. Frida si v ten deň nestiahla vlasy gumičkou: mala ich čerstvo ostrihané a siahali jej po plecia. Jej vzhľad bol vždy športový — aj keď sa upravila, mala na sebe nejaký kúsok od Adidas alebo Nike. Bea si obliekla široké modré džínsy a biele tričko so srdcom a šípom — trochu hippie, pravdupovediac. Nebolo jej vidno ponožky, no Lucia si spomenula, že v ten deň si natiahla zelené, rovnaké ako jej oči. Na fotke mala Lucia na sebe svoju nezameniteľnú džínsovú minisukňu, pretože jej predlžovala nohy. Napriek tomu bolo zrejmé, že je z nich najnižšia.

„Zbožňujem túto fotku… Vyzeráme ako popová skupina," vyhlásila Marta a otočila stranu.

Zdobili ju plagáty filmov, ktoré spolu videli: *Camp Rock, Tri metre nad nebom, Hry o život…*

nejaké z Harryho Pottera (hoci čarodejník s prútikom ich už tak nebavil)…

Potom nasledovala ďalšia strana s fotkami každej zvlášť: Lucia na tanečnom festivale v bielej baletnej sukni, uprostred piruety, Bea na husľovom koncerte, plne sústredená na svoju partitúru, Frida so svojím volejbalovým tímom, od radosti vyskočila s rukami vo vzduchu a oslavovala víťazstvo, Marta pohrúžená do jednej z hrubých kníh, ktoré tak rada čítala…

Marta začala poťahovať nosom, akoby zadržiavala slzy. Frida si to všimla a radšej rýchlo zatvorila album.

„Myslím, že bude lepšie, ak si ho odložíš na neskôr. Inak si budeš prezerať tie isté fotky dokola a omrzia ťa…“

„Frida!“ zahriakla ju Lucia za jej necitlivosť.

Frida sa zatvárila zmätene, Marta si utrela nos a súhlasila:

„Máš pravdu! Teraz sa musíme porozprávať o našom klube.“

Všetky prikývli.

„Mali by sme si vymyslieť pravidlá…“ vyhŕkla Frida. „Každý klub nejaké má. Na volejbale ich dodržiavame veľa…“

Lucia sa prihlásila ako zapisovateľka, vytiahla z tašky denník, ktorý dostala ako vianočný darček. Otvorila prvú prázdnu stranu a začala písať fialovým perom s takým sústredením, až nevedomky vyplazila jazyk:

10 zlatých pravidiel Klubu červených tenisiek

Áno, bude ich desať, pretože to je dôležité, okrúhle číslo, napríklad desať Božích prikázaní alebo desať najlepších filmov roka. A zlaté, pretože mali veľkú hodnotu. Návrh jednohlasne schválili a zamysleli sa nad pravidlami, ako si udržať priateľstvo na diaľku.

Frida sa ako zvyčajne ujala slova a vymyslela pravidlo klubu číslo 1:

„Nikdy sa nezbavíme týchto tenisiek,“ vyhlásila.

Lucia to zapísala svojím najkrajším písmom, takým okrúhlym, že slová pripomínali reťaze priadky morušovej. Medzitým Frida dôrazne vysvetľovala, že keď z nich vyrastú, budú si musieť kúpiť ďalší pár,

a potom ďalší a ďalší… do konca života. Lucia si pomyslela, že jej kamarátka trochu preháňa, pretože ktorá sedemdesiatročná žena nosí takúto obuv? Ale sotva stihla zdvihnúť ruku z papiera.

„Pravidlo číslo 2, pokračovala Bea, „vzdialenosť-nevzdialenosť, keď jedna z nás bude potrebovať pomoc, ostatné prídu za ňou. Jasné?“

Samozrejme! To bolo predsa základné pravidlo. Lucia ho ani nestihla dopísať a Marta už rýchlo zatlieskala, aby upútala ich pozornosť:

„Pravidlo číslo 3: nikdy sme medzi sebou nemali tajomstvá. Takže čokoľvek sa stane, hneď sa s tým zdôveríme.“

Všetky súhlasili a sľúbili, že aj keď sa odsťahuje preč, budú si naďalej hovoriť úplne všetko. Dohodli sa, že si budú písať každý deň, posielať fotky noviniek a chat na Facebooku budú mať neustále zapnutý pre prípad, že by museli prebrať niečo mimoriadne dôležité.

Bea nadiktovala pravidlo číslo 4:

„Keď bude niektorej do plaču, podržíme ju.“

„Už sme zase pri slzách. A čo smiech? Keď zažijeme niečo pekné a veselé, necháme si to pre seba, pretože to nestojí za reč?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Klub červených tenisiek 1**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.